

„UN OM DE LA CAPĂȚUL DORULUI”

Arhimandrit Dumitru Cobzaru

*Exarhul Mănăstirilor din Arhiepiscopia
Vadului, Feleacului și Clujului*

Încep a scrie un text pe care nu l-am crezut vreodată cerut de la mine, impus de la sine, mă cutremură doar gândul, darămite însăși mânuirea condeiului înmuiat în lacrima dorului și sângele iubirii. „Înspăimântat sunt și mă cutremur!”, m-am apropiat de un munte ce poate fi pipăit” (*Evrei 12, 21 și 18*).

Între sfâșierile sufletului meu, care mai de care mai adânci și fără leac, s-a prăvălit ca cerul pe pământ un om adevărat, nicidecum mai dureros, dar mai domol, să se așeze în locul neuitat, al unei inimi îndrăgostite de curat!

Nu ne-am putut da seama cum s-a țesut veșmântul iubirii, al prieteniei și frățietății, într-o împărtășită părtășie a acelorași idealuri sfinte și de nestrămutat. Nu ne-am oprit din drum să evaluăm, ci doar ne-am trez(v)it înveșmântați! Adesea, noi, cei doi fărtați, ne întrecem, care pe care, legând și dezlegând, ca Moise și Aaron, pe munte sau la poala lui, să păstrăm același legământ: Nicula, Canaan pentru aleși și Maicii Domnului țărâm. Și acum? Dulcea povară a unuia s-a înaripat, iar nerăbdarea veșniciei lui s-a pecetluit.

Da! Muntele Sinai, Rugul aprins, Tablele Legii, Văzătorii de Dumnezeu, Preoția, Poporul ales, toate trecute prin sufletul și trupul, mintea și inima, viața și moartea Părintelui nostru Arhimandrit și Stareț Nicolae Moldovan! Moartea? Nu! Trecerea prin moarte la Viață și de pe pământ la Cer!

Așa l-am (re)cunoscut cu toții: *omul lui Dumnezeu, un monah misionar, harnic și jertfelnic, blând și smerit cu inima, destoinic, chip de bunătate, starețul cel răbdător, brațele părintești, fratele de Cruce;* iar acum: „un om de la capătul dorului” (*Daniel* 9, 23; 10, 11).

Deși sunt de prisos cuvintele noastre, ele (și mă refer la toate cele care s-au rostit în acest volum, ce cuprinde, rotund, în noua sa înfățișare, deopotrivă textele-*laudatio*, la aniversarea a treizeci de ani de călugărie și zece de stăreție a Părintelui Nicolae, și cele *in memoriam*, la nașterea sa în veșnicie – tututor autorilor le suntem recunoscători!) s-au dovedit că „toate de dragul vostru sunt, pentru ca harul, înmulțindu-se, prin mai mulți să facă prisos de mulțumită, spre slava lui Dumnezeu. De aceea nu pierdem din curaj; dimpotrivă, chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, cel dinlăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci o clipă ușoară de necaz trecător ne aduce nouă, din prisosință’n prisosință, veșnică plinătate de slavă, nouă, celor ce nu privim la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; fiindcă cele ce se văd sunt trecătoare, dar cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 *Corinteni* 4, 15-18).

Ar fi multe de adăugat, însă am să las tot inspiratele și de viață dătătoarele cuvinte ale Sfintei Scripturi să ne lămurească, deslușindu-ne, măcar în parte, una din nevoințele Părintelui nostru Nicolae, iar alta de încredințare că Însuși Dumnezeu l-a chemat la Sine.

În devenirea noastră duhovnicească, am resimțit permanent cuvântul proorocesc al Starețului nostru Vasile cel Cuminte: „a(ve)ți

soarta lui Daniel în groapa cu lei!” Însă „Dumnezeul meu l-a trimis pe îngerul Său și a închis gurile leilor, iar ei nu m’au sfâșiat: *că întru mine s’a aflat dreptate față de El*” (Daniel 6, 23).

Iar în zori de Zi..., Părintele nostru Nicolae și-a auzit chemarea: „Nu te teme, *tu, om de la capătul dorului!*; pace ție! Îmbărbățează-te și fii tare!”, iar el i-a răspuns: „Să grăiască Domnul meu, că m’a întărit!” (Daniel 10, 19). Așa să fie! Amin!

De ziua pomenirii Sfântului Ierarh Nicolae, decembrie 2024